

der ikke gennem yderligere maskinanvendelse i stedet for henvist (arbejdsløs) arbejdskraft mulighed for besparelse i anlægsudgifterne. Udfra beskæftigelsessynspunktet har det dog hidtil været bestemt, at den almindelige arbejdskraft ved landvindingsarbejder har været anset som tilmeldt den offentlige arbejdsanvisning og derfor har måttet afgå til andet arbejde, såfremt der har været behov herfor, ligesom landvindingsarbejderne har været underkastet bestemmelserne om standsning i sommerperioden. Det antages, at en frigørelse fra de beskæftigelsesmæssige hensyn vil kunne begrunde en nedsættelse af tilskud til disse foranstaltninger til 25 pct. af samtlige udgifter. For så vidt tilskuddet herefter er det samme som foreslået for grundforbedringsarbejder bemærkes, at incitamentet til anvendelse af de særlige landvindingsregler herefter vil ligge i den faste henstandsordning, den længere afviklingstid for lodsejerbidrag, jfr. forslaget § 13 samt særlig muligheden for yderligere tilskud efter forslaget til bestemmelsens stk. 2, jfr. nedenfor.

Begrundelsen for det således foreslåede grundtilskud kan herefter søges i tilsvarende betragtninger, som er anført for støtten til gennemførelse af grundforbedringsarbejder.

I bestemmelsens stk. 2 er imidlertid foreslået en hjemmel for ydelse af et supplerende tilskud til landvindingsarbejder, idet der herved særlig er angivet de tilfælde, hvor der allerede efter vandløbsloven er mulighed for ydelse af et særligt tilskud fra kommunernes og statens side til vandløbsreguleringer m. v., jfr. vandløbslovens § 22, stk. 4. Denne bestemmelse har ikke været anvendt i nævneværdigt omfang, sålænge landvindingslovens tilskudsmuligheder har foreligget. Desuden er som begrundelse for et supplerende tilskud anført forøgede udgifter til oprensning på grund af tilførsel af spildevand, jfr. vandløbslovens § 100, og det forhold at landvindingsagen angår større samlede afvandingsområder (f. eks. Tøndermarsken, Ribemarsken og de større ådale).

For at give mulighed for at anvende loven som et led i beskæftigelsespolitiske foranstaltninger foreslås det samtidig, at der gives landbrugsministeren bemyndigelse til udover det faste tilskud at yde et særligt tilskud i det omfang, i hvilket der ved arbejdet beskæftiges arbejdere, der ved antagelsen er arbejdsløse og anmeldt som ledige. Dette særlige tilskud forudsættes fastsat efter forhandling med arbejdsministeren, idet der herved bliver mulighed for at indpasse landvindingsarbejder i den til enhver tid besluttede beskæftigelsespolitik. I denne forbindelse bemærkes i øvrigt, at det bør være muligt for arbejdsministeriets repræsentant i landvindings-

udvalget at foreslå, at ydelse af det i forslaget stk. 2 anførte særlige tilskud betinges af, at udførelsen af arbejder, der skønnes særligt egnet som beskæftigelsesarbejder, stilles i bero i et kortere åremål og optages på en beredskabsliste.

Det er — i modsætning til den gældende grundforbedringslov — ikke fundet nødvendigt at anføre at tilskudsbeløb ikke medregnes ved indkomstskatteberegningen, hvorved bemærkes, at en nøjagtig angivelse af tilskuddets størrelse for den enkelte ejendom ikke er mulig.

Med henblik på at skabe mulighed for krav om tilbagebetaling af statstilskud i tilfælde, hvor det pågældende areal overgår til anden anvendelse end forudsat ved bevillingen, foreslås det som en ny regel fastsat, at landbrugsministeren kan fremsætte et sådant krav i indtil 10 år efter regnskabsdagen. Denne regel er foreslået fakultativ blandt andet under hensyn til, at det ved større arbejder for gennemførelse af en hensigtsmæssig plan kan være nødvendigt at inddrage arealer udenfor jordbrugsmæssig anvendelse.

Til § 12.

I denne bestemmelse er optaget dels den hidtidige regel om fordeling af lodsejerandelen af udgifterne (partsfordelingen) og dels den hidtidige nytteregel i landvindingslovens § 2, stk. 2, hvorefter lodsejerne ikke kan komme til at udrede mere end værdien af de fordele, som ved arbejdets udførelse tilføres de interesserede ejendomme.

Sidstnævnte regel søger særlig sin begrundelse i det forhold, at beslutning om et landvindingsarbejdes iværksættelse træffes af landbrugsministeren uden forudgående landvæsensretsbehandling og uden at der ved beslutningen behøver at foreligge en endelig udgiftsfordeling, der angiver, hvad hver enkelt lodsejer kan forventes pålagt som sin del af anlægsomkostningerne.

Denne bestemmelse er kun anvendt i ganske få undtagelsestilfælde. Anvendelsen har udelukkende beroet på afvandingskommissionen, men i de tilfælde, hvor en kommission har anmodet om vejledning, har landbrugsministeriet anført følgende retningslinier:

- a) Reglen bør kun bringes i anvendelse, hvor det påstås fra lodsejerside.
- b) Det må være forholdene ved arbejdets godkendelse, der lægges til grund ved afvandingskommissionens bedømmelse.
- c) Det må være rimeligt, at den del af omkostningerne, der i det enkelte tilfælde hidrører fra en mangelfuld regulativmæssig oprensning, holdes udenfor bedømmelsen.